
KÖNNYEN
MEGHOZOK OLYAN
DÖNTÉSEKET, AMELYEK
MEGVÁLTOZTATJÁK
AZ ADDIGI ÉLETEMET.

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉPEK –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

A HIT STRUKTÚRÁT ADOTT AZ ÉLETEMNEK

Lázadó, piros hajú kamaszként bekerül a Frankába, ahol eleinte nem tanul túl jól (valahol azt olvastam, az énektanár felmentette az éneklés alól is). Aztán annyira megtetszik neki osztálytársa gitározása, hogy a Zeneakadémián köt ki. Színészettel kacérkodik, de ott marad szerzetesként a ferenceseknél. Nyolc év múlva kilép a rendből, zenekritikákat ír egy napilapnak, majd elege lesz az írásból. A Bartók Rádió *Muzsikáló reggelének* műsorvezetőjeként válik ismertté, aztán a *Virtuózokban* is ő vezeti a show-t, nemrég pedig önálló standup esttel rukkol elő. Bár *Bősze Ádám* életének egy-egy fordulópontjáról külön-külön is regényt lehetne írni, beszélgetésünk után megállapítom, hogy interjúalanyaim többségével ellentétben Ádám nem csapja le a feladott magas labdákat, nem híve a tanulságok kinyilatkoztatásának. Én azonban levontam legalább ezt a tanulságot.

◆ – **Honnan jött a komolyzenei standup ötlete?**

– Pár éve Frankl Péter zongoraművész odajött hozzám az egyik Kaposfeszti koncert után, és azt mondta, olyan jól megy nekem ez a zenéről való dumálás, hogy ha csinállok egyszer egy önálló estet, szívesen jön zongorázni. Akkor elhatároztam, hogy megpróbálom, de úgy döntöttem, inkább zene nélkül, át lépve a műfajt, amikor a zene közti technikai kényszerszünetek átkötése a feladatom.

– **A MOM-ban egészen más közönség volt, mint a dumaszínház műfajban általában, és két dolog nem is szerepel az előadásodban, ami a standup előadóknál szinte kötelező. Az alpári humor és a politika. Amikor a kritikus hallgatói levelekből olvasol fel, azokon az üzeneteken is átsüt a szellemes, de polgári kultúra. Tudatos, hogy egy ilyen igényt szeretnél kielégíteni?**

– Örülök neki, ha így van, de ez nem tudatos, a műsorom azért ilyen, mert a társaságomban, a baráti körömben nem az alpári humor a szokásos. Azért az igazsághoz hozzátartozik, hogy a Bartók Rádióhoz sem csak kulturált reakciók érkeznek. A standupnak nagyon az elején tartok, ahhoz még kevés visszajelzés jött, hogy a közönség vágját felmérhessem, de azt már mondták, hogy végre egy olyan standup, ahova nem ciki járni. A politikától pedig tudatosan próbálok magam távoltartani.

– Épp a választások hónapjában jelenik meg ez az interjú. Hogy tudod ilyenkor távol tartani magad a politikától?

– Elmegyek szavazni, tudom, kire voksolok, de nem politikai megfontolás nyomán, hanem azt mérlegelem, a személy hiteles-e. Az, hogy a politikát kizárom az életemből, biztosan egyfajta sznobizmus is a részemről, nem vagyok a hétköznapiakban rákényszerítve, hogy foglalkozzak vele. A dédapám politikus volt, Debrecen országgyűlési képviselője. Tudomásom szerint ő volt Magyarországon az első, aki az Európai Egyesült Államokról beszélt, a képe kinn függött a falon, és emlékszem, a nagyszüleim róla mesélve milyen tisztelettel mondták ki ezt a szót, hogy politikus.

– Társaságban, családi körben sem politizáltok?

– A vicc kategóriában kerül elő, mondjuk nevünk egy-egy szerencsétlen nyilatkozaton. A családban évekkal ezelőtt lezártuk ezt a témát, édesanyámmal például komoly nézetkülönbségünk van, de azóta nem beszélünk erről.

– Azt mondtad egy interjúban, hogy amikor a szeretetességből visszaléptél a világi életbe, nehezen kezelted az emberi kapcsolatokat.

– Ha innen nézem, nehéz volt visszazökkenni, csináltam egy-két dolgot, amit még ma is szégyellek. A Bartók Rádióknak ilyen szempontból sokat köszönhetek. Az elején nagyon meg akartam felelni mindenkinek, de az élő adás utáni hallgatói sms-ek ráébresztettek, hogy nem tudok mindenkinek tetszeni. Ettől a helyemre zökkentem.

– Pedig azt gondolnám, hogy a szerzetesi élet is a megfélemlésről szól...

– Nem, én azért lettem szerzetes, mert nagyon szerettem abban a közösségben élni, a négy év kollégium és gimnázium után szinte úgy éreztem, ők a családom.

– Mi az, amit ott megkaptál, és odakint nem?

– A különleges emberi viszonyokat. Szerettem őket, és ezért hajlandó voltam kompromisszumokat is kötni, például azt, hogy nem nézek a lányok után. Ettől függetlenül a hitnek köszönhetően olyan életszemléletet és struktúrát kaptam, ami azóta is meghatározza az életemet, még akkor is, ha ma jóval bűnösebb életet élek. De tudom, hogy hiszek, és Isten létezik.

– A zene megerősít ebben a hétköznapiakban?

– Nem. Sajnos a zene közben munkává vált, és őszintén ki kell mondanom, hogy emiatt nem mindig örömteli

része az életemnek. Egészen más irányt vett a kulturális érdeklődésem. A kortárs irodalom érdekel, ha tehetem, olvasok. Persze lenyűgöz egy-egy zenei előadás, amit munka közben hallgatok, de a szabadidőmben már nem nagyon fordul elő.

– Miket olvasol?

– Egyszerre sok mindent, most éppen Tompa Andrea Omerta és Knausgard Harcom című könyvének második kötetét – utóbbi a szerelemről szól –, Kim Leine Kalakját. Nagyon szeretem Romsics Ignác Magyarország történetét, lenyűgöz, hogy ma, amikor mindenki csak részterületekkel foglalkozik, valaki egy nagyvonalú gesztussal ekkora volumenű vállalkozásba kezd. Szeretem Nádasdy Ádám verseit.

– Azt a zenei tudást és élményanyagot, amit birtokolsz, nem szeretnéd átadni a gyerekeidnek?

– Volt bennem ilyen vágy, például, hogy elkezdjen a fiam zongorázni, de ő kosarazni szeretett volna.

– Kosarazol veled?

– Nem, de meccsre járok veled, azt nagyon megszerettem, de valójában azért, mert látom, hogy ott boldog. Tetszik, hogy inkább én tanulom meg azt, amit ő szeret.

– Ha bejelentené, hogy szerzetes lesz, mit szólnál hozzá?

– Örülnék. Mindenben támogatom, amit komolyan elhatároz. De most éppen azt jelentette be, hogy Amerikában szeretne élni, és kosárlabdával akar foglalkozni.

– Nem hiányozna, hogy naponta találkozzatok?

– Sajnos most sem találkozunk mindennap, mert a munkám miatt korán kelek, 4:57-kor jön értem az autó, hajnalban elmegyek, és mire hazaérek, épp csak „Jó éjszakát!” mondunk egymásnak. Tudom, hogy emiatt hiányt élt és él meg most is, de sajnos ilyen a munkám.

– Édesapád tízéves korodban meghalt. A szerzetesek segítettek abban, hogy kamaszként is legyen apamintád?

– Épp ez volt a család elképzelése. Emiatt adtak a szentendrei Ferences Gimnáziumba, mondván, a gyerekeknek férfiminta kell. Volt olyan problémákkal teli életszakaszom, amikor nagyon éreztem édesapám hiányát. Akkoriban piros-zöld hajam volt, és előfordult, hogy egy alujáróban éjszakáztam. Ennek hatására

küldtek a Frankába. Konkrét apafigurát talán nem tudnék megnevezni, azt hiszem, de amikor megkérdezted, kit ajánlanék a hátsó „címlapra”, az osztályfőnököm, Vilmos atya jutott eszembe. Erős hatással volt rám a szarkazmusa, a szerzetes létére is két lábbal a földön járó gondolkodásmódja. Amikor például azon vacilláltam, melyik főiskolát, a Színművészetit vagy a Teológiaiit válasszam, azaz, hogy világi maradjak vagy szerzetesnek álljak-e, hozzá fordultam tanácsért. Titkon persze azt reméltem, dönt helyettem. Dehogy döntött! Csak annyit mondott, csináljak mindent úgy, ahogy eddig, és majd kialakul. Bevallom, ez a „majd kialakul” kicsit bosszantott, azt éreztem, nem veszi elég komolyan a problémámat. Ma már látom, hogy végtelenül bölcsen nyilatkozott, mert tényleg, minden szépen kialakult.

De mondhatnám a prefektusomat, aki a kollégiumi életért felelt, vagy a lelkiatyámat – érdekes módon tőle féltam a leginkább, mégis vele osztottam meg a titkaimat. Azt hiszem, kiszedegettem magamnak azokat a férfi és apai attribútumokat, amelyekre szükségem volt. De nem változtam meg egy csapásra, nem is nagyon tanultam, a fordulópont csak másodikban jött el. Az év végi bizonyítványom után a keresztapám felhívott, és azt mondta, ha leérettségizek, segít bejutni a jogi egyetemre.

– És téged ez motivált?

– Tartottam a keresztapámtól. Meg akartam felelni neki. De ennél talán erősebb motiváció volt, hogy megirigyeltem, ahogy az egyik osztálytársam gitározik. Valahogy mindez összekapcsolódott a hitbéli kíváncsisággal. Tanulni kezdtem, zenét tanultam, jól kezdtem érezni magam, és aztán ott maradtam szerzetesnek. Nyolc évig. Az életem egyik legszebb időszakát éltem meg ott, és nagyon jó a kapcsolatom velük. Miután eljöttem, másfél évig tanítottam az esztergomi Ferences Gimnáziumban. Ma álmodtam épp, hogy ott tanítok, és az egyik volt tanárom a prefektus.

– Kereső, kissé rakoncátlan személyiségnek tűnsz. A döntéseid mellett azért kitarasz?

– Ha már csak a szívósság miatt tartok ki, és nincs bennem vágy, általában egy idő után elengedem. A zene például nagyon érdekelt, amikor elkezdtem a civil életemet, heti három kritikát írtam a Magyar Nemzetnek, de egyre inkább éreztem, hogy kifacsarom magam. Ma már tudok nemet mondani. A blogomat is lelkesen elkezdtem, de épp nemrég gondoltam, hogy megszűntetem. A zenével is így vagyok.

A saját öröömre zongorázgatok néha az antikváriumban, ahol van egy elhangolódott zongora.

Könnyen meghozok olyan döntéseket, amelyek megváltoztatják az addigi életemet. Januárban karamboloztam, nekem jöttek, nem én voltam a hibás. Azelőtt sokat vezettem, vidékre is jártam rendszeresen, de jelenleg ott tartok, nem akarok kocsit venni, örömmel utazom tömegközlekedéssel. Biciklizni is szerettem, de volt két balesetem, és letettem a biciklit.

– Szerinted mi a bátorság?

– Én nem vagyok bátor.

– Sokan nem mernének kiállni ennyi ember elé.

– Amikor a standup elindult, arra gondoltam, azt is szívesen veszem, ha egy nagy bukás lesz a vége. Ilyenektől nem félek. Egy barátom tegnap letolt, hogy miért van tele a Facebook-oldalam a rólam szóló kritikákkal. Kérdeztem: de hát mégis mit tegyek ki? Azt mondja, „hát azt, hogy megdicsérnek, hogy jó a műsorod.” Na, ezt nagyon kínosnak érezném. De kiraktam például, hogy tegnap egy kávézóban megkérdezte a pultos kislány, hogy milyen nevet írjon a poharamra. Magamban megállapítottam, hogy nem is ismer föl. Mondtam, hogy Árpád. És olyan jó érzés volt ezt olvasni a poháron. Persze, hogy megosztottam!

– Említetted az antikváriumodat. Egyáltalán, hogy jutott eszedbe?

– A nagypapámnak volt egy szép, antik könyvtára, nekem is mindig ez volt a vágyam. Amikor kijöttem a ferencesektől 26 évesen, nyári gitározással kerestem pénzt a Balatonon. A révfülöpi házunk volt a bázis, nagypapa kérdezte, mire gyűjtök. Könyvespolcra. Megkérdezte, mennyibe kerül egy könyvespolc, mondtam, hogy fogalmam sincs, erre hívott egy asztalost, és a maradékot kifizette. Amikor nem voltak médiamunkáim, nem volt pénzem, ezért néhány kottámat felraktam az eBay-re. Meglepetésemre 200–300 euróért keltek el.

– Honnan voltak ilyen különleges kottáid?

– Mindig erre vertem el a pénzt, már ferences koromban is.

– Többször beszéltél már arról, hogy nem ragaszkodsz a tárgyakhoz. Az antikvárium nem a tárgyak gyűjtéséről szól?

– Már 13 éve csinálom, de mindig egyfajta B-terv volt, nem tudom, ha ez lenne az egyetlen feladatomban, akkor meddig élvezném. Egyszer az adóhatóság

AMIKOR
A STANDUP ELINDULT,
ARRA GONDOLTAM, AZT IS
SZÍVESEN VESZEM, HA EGY
NAGY BUKÁS LESZ A VÉGE.
ILYENEKTŐL NEM FÉLEK.

behajtott rajtam 37 ezer forintos tartozást, kérdeztem az adóellenőrtől, hogy ha ötmillióval tartoznék, mit csinálnának. Azt mondta, nem nagy ügy, egy hét alatt lajstromba vennék a könyveket és kottákat. Akkor azt gondoltam, milyen jó ötlet, ha egyszer ettől meg akarok szabadulni, csak ennyi.

– Mihez ragaszkodsz igazán?

– A gyerekeimhez.

– A legtöbb dolgot elég könnyen elengeded. Senki nem hányta még ezt a szemedre?

– Volt belőle problémám, nem tagadom, de ez a könnyű elengedés nyilván egyrészt azért alakult ki bennem, mert érzékeny korban veszítettem el az apámat, másrészt a ferenceseknél ez volt az egyik alapkövetelmény. Emlékszem, amikor tőlük eljöttem, az is megfordult a fejemben, hogy ha a híd alatt kell aludnom, akkor a híd alatt kell aludnom. Ezt ma már nem gondolom így, de nem ragaszkodom túlságosan

a dolgokhoz. Ehhez persze hozzátartozik, hogy engem a Jóisten mindig a tenyerén hordozott. Az életem arról szólt, hogy mindig csinálhattam azt, amit szeretek. Ha más típusú megpróbáltatások értek volna ugyanezzel a habitussal, biztosan nem lenne ekkora szám.

– A világi életbe kilépve előbb a gondolataidat, aztán a hangodat és a humorodat, majd az arcodat ismerte meg a közönség. Lehet ezt a sorozatot egyfajta fényre való kilépésként értékelni? Közelítésnek a régi színészi ambíciókhoz?

– Nem hiszem. Bár valóban csábító párhuzam lenne. Kicsit olyan, mint Hermann Hesse *Narziss és Goldmundjának* a cselekménye, amire sokszor gondoltam, hiszen az is egy kolostori helyszínen kezdődik, majd rájöttem, bármekkora is a hasonlóság, gyökeresen különbözünk egymástól. Mármint Narziss és én. Színésznek pedig csapnivaló lennék. Még a saját hangomat sem találtam meg igazán, arra meg végképp nem vállalkoznék, hogy mások bőrébe bújjak. ♦